
Studentský Majáles žije dál!

Studentský Majáles žije dál!

Je půl jedenácté dopoledne. Stojím u Sovových mlýnů, napůl skrytá mezi stromy a zpovzdálí sleduji řádění pitoreskních masek, které se slétají na jedno místo. Jsou jako múry lákané světlem. „No tak, nač ten strach!“ dodávám si odvahy a přistupuji k hemžícímu se reji blíže. Kdosi tu huláká do megafonů, lidé drží obrovské transparenty – a ty masky! V obludáriu by ses nepodivoval tolik, co tady! Ani nevím jak, ale dav mne přitáhl magickou silou, jsem součástí toho hemžení, zdraví mne smrtka, kyne mi sám Caesar, víla s květinovým věncem mi posílá vzdušný polibek.

Když najednou – pohyb! Přemísťujeme se přímo do areálu Sovových mlýnů, kde nám v ústrety k mému obrovskému překvapení vyráží sama Meda Mládková. Je tu jen kvůli nám, kvůli studentům. „Přežije-li kultura, přežije národ,“ klade nám na srdce pevným hlasem. Všichni jsou zjevně dojatai a sami sobě v ten okamžik slibují věrnost kultuře. Znovu se hýbáme, jdeme dál. A už to začíná, správné studentské řádění, průvod, jehož jsem se stala tak náhle součástí, mne přijal mezi sebe. Mladík s majáčkem na hlavě se na mne usmívá a žádá mne, abych mu pomohla nést transparent. Všichni teď společně skandujeme studentská hesla, jsme hrdí na to, že jsme studenti. Procházíme snad celé pražské centrum, po cestě se zastavujeme kvůli soutěžím kandidátů na krále a královnu či kvůli poslechu děl z per mladých autorů. „Studenti jsou tady, majáles je náš“ zní zelektřizovaným průvodem stejně hlasitě jako burácivé jásání. Ani déšť nás nezdolá! Jdeme stále dál, křičíme za všechny studenty světa, křičíme pro ně, pro nás.

Když tu se dostáváme na nádvoří Karolina, zde průvod končí, ale jen proto, aby mohlo začít další veselí. Sám rektor Univerzity Karlovy profesor Tomáš Zima nám přeje hodně zdaru. Propuká den plný zábavy, koncertů, filmů, divadla, všude jsou stánky studentských spolků a neziskových organizací. Občas zaprší, ale nevypadá to, že by tato skutečnost někoho odradila. Lidí na nádvořích stále přibývá, celý prostor se plní smíchem, hovorem a příjemnou hudbou. Kdo tu dnes není, prohloupil.

Den utíká tak rychle. Ani nevím, jak je to možné, ale už je půl osmé večer a já stojím před podiem a poslouchám proslovy kandidátů na krále – do posledních chvil se udrželi dva, říkají si Řezník a Vlč. Kdo bude kralovat majálesu na celý příští rok, je jen a pouze na divácích. Pečlivě naslouchají, aby se pak mohli přiklonit ke svému favoritu. A je to tu! Počítání hlasů. Vše je tak těsné! Sčítání musí probíhat několikrát, aby se dosáhlo maximální přesnosti. A máme tu výsledky! Králem se stal Vlč, vítěz o pár hlasů. Hurá, hurá! Všichni jásají, dokonce i příznivci Řezníka, oba se totiž v tomto těsném vítězství objímají jako rovní bratři. Na scénu přichází děkanky fakult Univerzity Karlovy, aby nasadily nově zvolenému králi korunu na hlavu. Jakou mají všichni radost, nezáleží na tom, jestli jsou to organizátoři, kteří připravám tohoto dne věnovali téměř každý okamžik předchozího půl roku, či zda mluvíme o lidech všech generací, názorů a národů, kteří se sem dnes přišli společně pobavit. Ani s desátou hodinou veselí nekončí, zábava se přesouvá do Studentského klubu Celetná a vše pokračuje až do bílého rána.

Za mne jen jediné – víc takových akcí. Víc příležitostí k setkávání studentů, k poznávání nových přátel a potkávání starých. Studentský Majáles dokázal, že kultura stále žije. A národ žije s ní.